

Zie, Here, hoe bang het mij is; mijn binnenste is vol onrust, mijn hart keert zich om in mijn borst.

Klaagliederen 1:20a

Vrijdagavond

Ze waren laat en ze was ongerust.

Ze had een heel lijstje voor de hand liggende verklaringen afgewerkt, die allemaal tot de mogelijkheden behoorden. Ze waren misschien gestopt om een ijsje te gaan kopen; ze waren teruggegaan naar de camping om iets op te gaan halen wat ze vergeten waren; ze waren later weggegaan dan gewoonlijk.

Niettemin maakte Hannah Ryan zich ongerust. Afschuwelijke beelden en tragische mogelijkheden begonnen in haar hoofd op te komen en ze deed hevig haar best om ze kwijt te raken.

Het begon af te koelen en ze zette daarom de airco uit en deed aan weerszijden van het huis een paar ramen open. De geur van jasmijn dreef naar binnen en vermengde zich op een plezierige manier met het doordringende aroma van dennennaalden en de geur van versgebakken koekjes.

De minuten gingen voorbij. Hannah vouwde twee manden linnengoed weg, trok de dekens op de bedden van de meisjes recht en veegde voor de derde keer het aanrecht schoon. Vastbesloten zich tegen haar opkomende angst te verzetten, wrong ze de versleten, roze vaatdoek uit en hing hem over de verwarming. Meer lucht en minder schimmels op die manier. Ze herschikte de koekjes op de mooie kristallen schaal, trok een stapeltje papieren servetjes recht en

dacht nog eens na over wat ze die avond zouden gaan eten.

Wat was het stil in huis.

Praisemuziek. Dat had ze nodig. Ze nam een stapeltje cd's door tot ze er een vond van David Jeremiah. Mooi. David Jeremiah was precies wat ze zocht. Heel rustgevend. Vrolijk. Kalmerende liederen die de tijd verdreven en het wachten draaglijker maakten.

Ze had er een grote hekel aan als ze laat waren. Dat had ze altijd. Haar gezin was nu drie dagen weg en ze miste hen. Ze miste zelfs de herrie en alle drukte en de voortdurende rommel die ze maakten.

Dat was het natuurlijk... ze miste hen gewoon verschrikkelijk.

De stem van David Jeremiah vulde het huis terwijl hij over de wederkomst van de Christus zong, dat hij ernaar verlangde en erbij wilde zijn. Ze liep langzaam van de woonkamer weer naar de keuken. *Nou, kom op, jongens. Kom nu eens thuis.*

Ze staaarde uit het raam en hoopte vurig dat ze hen aan zou zien komen, in de marineblauwe Ford Explorer die langzaam de oprit op zou komen rijden waarbij ze het gelach van uitgeputte tienermeisjes zou horen. Ze wilde haar gezin weer om zich heen hebben.

Maar er was geen Explorer te zien, zelfs geen beweging behalve het subtiele heen en weer zwaaien van de takken van de oude olmen die aan weerszijden van de doodlopende straat stonden.

Hannah Ryan zuchtte en ging de mogelijkheden nog eens na. Net als alle moeders was ze zich maar al te bewust van de tragedies van anderen. Ze had per slot van rekening twee tienerdochters en meer dan eens had ze dingen in de krant gelezen die ook hun zouden kunnen overkomen. De ene keer ging het over een jongen die in een moment van verwaasdheid achter op een pick-uptruck had gestaan ter-

wijl de chauffeur optrok. Hij was over de laadklep geslingerd, met zijn hoofd op straat terechtgekomen en onmiddellijk dood geweest. Een andere keer was het een verslag over een bezeten jongen die voortdurend een veelbelovend meisje achtervolgde tot hij haar uiteindelijk bij de deur van haar huis had neergeschoten.

Toen Hannah's dochters nog klein waren, was haar oog op nog meer tragische gebeurtenissen in de kranten gevallen. De kleuter die een knoop van zijn moeder gevonden had en erin gestikt was terwijl ze aan de telefoon met haar zus babbelde. De peuter die de achterdeur uit was gelopen en uren later op de bodem van de modderige vijver van de burens werd gevonden.

Het was altijd hetzelfde. Hannah nam het verhaal in zich op, las ieder woord aandachtig en dacht er dan een poosje aan dat dit ook haar kinderen zou kunnen overkomen. Ze kon dat maar beter goed tot zich door laten dringen. Het doorleven, zodat ze er klaar voor zou zijn als zij ooit zo'n door verdriet verscheurde moeder zou zijn in de zee van ellende die zich in het ochtendnieuws over haar uitstortte. Ze zou aanvankelijk natuurlijk helemaal kapot zijn, maar dat detail sloeg Hannah gewoonlijk over. Hoe was het mogelijk dat iemand zo'n bericht zou kunnen verwerken? Maar dan zou er de realiteit van een begrafenis zijn, troostende vrienden, en uiteindelijk zou het leven weer verder gaan. Afwezig zijn uit het lichaam betekende immers aanwezig zijn bij God; dat zeiden ze toch altijd? Ze wist dit door haar geloof.

Nee, ze zou niet zonder hoop zijn, hoe groot de tragedie ook zou zijn.

Dit soort gedachten duurde natuurlijk meestal korter dan de tijd die ze nodig had om de krant op te vouwen en in de bak voor oud papier te gooien. Ze wist dat het morbide gedachten waren. Maar ze was een moeder en kon het feit dat er ergens in de wereld andere moeders waren die met

zo'n tragedie te maken kregen nu eenmaal niet zomaar over het hoofd zien.

Andere moeders.

Daar ging het om. Zodra ze de krant had weggegooid en tot de orde van de dag overging, koesterde Hannah de gedachte dat zoiets altijd andere moeders overkwam. Het gebeurde niet met mensen die zij kende – en zijzelf zou er zeker niet mee te maken krijgen.

En dan bad ze, zoals altijd als ze aan dergelijke dingen dacht, en dankte ze God voor haar toegewijde, knappe echtgenoot op wie ze nog steeds verliefd was en voor haar twee dochters die standvastig in hun geloof waren, die bijna toe waren aan de feestjes en dansavondjes die gebruikelijk zijn voor zestienjarigen, en die binnenkort de middelbare school achter zich zouden laten en naar het vervolgonderwijs zouden gaan. Ze vond het erg voor degenen die zo'n tragedie moesten doormaken, maar tegelijkertijd was ze er dankbaar voor dat die dingen haar nooit overkomen waren.

Voor de zekerheid besloot ze het hele denkproces gewoonlijk met een snelle en oprechte smeekbede, waarbij ze God vroeg haar en de haren te bewaren voor wat er met die anderen gebeurd was.

Op die manier had Hannah Ryan kans gezien een betrekkelijk zorgeloos leven te leiden. Haar zou zoiets gewoon niet overkomen. Dat kon niet. Ze had er al voor gebeden. De Bijbel leerde dat God nooit meer te dragen gaf dan draaglijk was. En Hannah geloofde dan ook dat God haar voor dergelijke tragische gebeurtenissen bewaard had omdat Hij wist dat ze zoiets met geen mogelijkheid zou kunnen dragen.

Maar ondanks al haar zekerheid bleven haar nu die negatieve gedachten achtervolgen als nooit tevoren.

David Jeremiah zong over doorgaan, over standvastig blijven, ook al viel de wereld om je heen in scherven. Hannah luisterde naar de woorden en door een plotselinge golf van

angst sloeg haar hart een slag over. Ze wilde niet standhouden. Ze wilde de straat op rennen om ze te gaan zoeken.

Ze dacht terug aan een verhaal dat haar oma haar eens verteld had over een dag in de jaren zeventig toen ze zich op een onverklaarbare manier zorgen had gemaakt over haar enige zoon, Hannah's oom. Die hele dag had haar oma heen en weer gelopen en was ze aan het tobben en bidden geweest.

Laat in de avond werd ze gebeld. Ze wist het natuurlijk onmiddellijk. Haar zoon was die morgen gesneuveld, gedood door een Vietcongkogel. Een zesde zintuig noemde ze het later. Iets wat alleen een moeder kon begrijpen.

Hannah voelde zich nu ook zo en ze kreeg er een hekel door aan zichzelf. Alsof ze met haar bezorgdheid er op de een of andere manier verantwoordelijk voor zou zijn als er iets met haar gezin gebeurde.

Ze moest eraan denken adem te halen. Roerloos, met haar handen op de rand van de gootsteen, haar schouders gespannen, staarde ze uit het raam. De tijd verstreek en David Jeremiah zong het laatste van zijn tien liedjes. De woorden zweefden om haar heen. Ze spraken van Gods liefdevolle armen en smeekten Hem die niet weg te nemen.

Hannah slikte een keer en merkte dat haar keel dik en droog was. Twee minuten gingen voorbij. Het lied eindigde en het werd stil. Oorverdovend stil.

Het zonlicht veranderde en nu de avond viel vormden zich schaduwen. Het was in alle opzichten een prachtige dag geweest in een van de voorsteden van Los Angeles. Voor twee tienermeisjes die met hun vader thuiskwamen van een paar dagen kamperen in de bergen, was dat heel plezierig. Door de stille bladerrijke bomen ging een zachte, warme bries. In een helderblauwe lucht hingen schapenwolkjes, rijk aan herinneringen aan luie dagen en nachten vol sterren.

Het was de laatste dag van een heerlijke zomervakantie.

Wat kon er op een dag als deze nu misgaan?

Hoe zit zij eenzaam neder, de eens volkrijke stad.

Klaagliederen 1:1a

Vrijdag, vroeg in de morgen

Lang voordat de zon opkwam bewoog dokter Tom Ryan zich in zijn verkreukelde slaapzak en stootte even de bultige vormen aan weerszijden van hem aan.

‘Psst. Wakker worden. Over een uur komt de zon op.’

De slapende figuren kropen nog dieper in hun slaapzak weg en een van hen kreunde.

‘Ach, pa. Laten we maar uitslapen.’

Tom stond al overeind, rolde zijn slaapzak stijf op en bond hem samen met een nylonkoord. Hij stootte met zijn teen eerst tegen de ene slaapzak en toen tegen de andere, kietelde hen, waardoor de klager begon te giechelen.

‘Pa! Houd op!’

‘Vooruit! Opstaan! We moeten vis gaan vangen.’

Alicia Ryan stak haar hoofd nu uit de slaapzak. ‘We hebben al genoeg vis.’

Tom was verontwaardigd. ‘Genoeg vis? Hoorde ik mijn dochter zeggen dat we genoeg vis hebben? We hebben *nooit* genoeg vis. Dat is onze stelregel. Nou, kom op! Opstaan!’

Nog meer gekreun en ten slotte verscheen de blonde krullenbol van Jenny Ryan boven de slaapzak uit. ‘Laat maar, Alicia. Je weet hoe pa is op de laatste dag.’

‘Zo is het maar net.’ Tom trok zijn trui al aan. ‘De laatste dag van een midweek kamperen is voor de familie Ryan altijd de beste dag om vis te vangen.’

Alicia zuchtte en kwam moeizaam overeind. Ze pakte een

elastiekje, schudde haar dikke donkerblonde haar en bond het bijeen in een paardenstaart. Op dit uur van de dag was het Cachumameer kil en vochtig en Alicia huiverde terwijl ze de slaapzak weer om haar schouders trok. 'Hoe laat is het eigenlijk?'

'Dat doet er niet toe.' Tom ritste de tent open en dook naar buiten. 'In de beschaafde wereld is tijd belangrijk. Vandaag gaat het alleen om ons en de vis.'

Alicia en Jenny keken elkaar even aan, fronsten hun wenkbrauwen en giechelden. 'We komen eraan!' riep Alicia hem na. Ze rekten zich uit en trokken hun broek en trui aan.

Het jaarlijkse kampeertochtje werd meestal bij het Cachumameer gehouden omdat daar veel vis zat. Genesteld in de bergen ten noordwesten van Santa Barbara bij de San Marcopas, lag het meer als een kristalblauwe oase in een ravijn waar het gewoonlijk zo'n acht graden warmer was dan bij de meren aan de kust. Het Cachumameer voorzag in al het drinkwater voor Santa Barbara en zwemmen in het meer was dan ook niet toegestaan. Om die reden trok het meer alleen maar mensen aan wie het om vissen te doen was.

Ieder jaar brachten Tom Ryan en zijn twee dochters drie dagen aan het meer door. Ze visten dan vrijwel de hele dag en trokken zo af en toe de bossen in waar ze grazende herten konden gadeslaan. Soms waren ze uren aan het vissen zonder dat er iets gezegd werd, maar er waren ook uren waarin Tom met zijn tienerdochters praatte over jongens of het belang van een goede vervolgopleiding of over wat het betekende om een leven te leiden dat God behaagde. Er waren ook lichtvoetiger momenten op het water, vooral als ze komische voorvallen of herinneringen ophaalden van vroegere kampeertochtjes. Af en toe lachten ze zo hard dat de boot ervan ging schommelen en dat ze de vissen wegjoegen.

's Middags wandelden ze soms langs de nauwe paadjes langs de oever en soms reden ze naar het nabijgelegen Zaca-meer om te gaan zwemmen of op het strand een dutje te gaan doen. Terug bij hun tent maakten ze iedere avond een kampvuur, maakten de vis schoon en bakten die voor hun maaltijd. In de uren voordat ze gingen slapen deden de meisjes een spelletje terwijl hun vader op zijn oude gitaar speelde en liedjes en gezangen zong.

De kampeerplaatsen waren niet ver van de oever, verborgen tussen kromgegroeide eikenbomen en zonder het voordeel van stromend water of moderne sanitaire voorzieningen. De familie Ryan nam water mee in jerrycans, eten in een grote koelbox en een tent die al vijftien jaar oud was. Kamperen bij het Cachumameer betekende *afzien*, maar Tom Ryan wilde zijn dochters nergens anders mee naartoe nemen.

Jenny stopte haar slaapzak in de hoes en gaf haar zus een stoot in de ribben. 'Hé, het is de laatste dag en je zult zien dat ik meer vang dan jij.' Ze was de jongste en er had altijd een zekere rivaliteit tussen de twee bestaan.

'O ja?' Alicia deed net of ze zich zorgen maakte. 'Wat zit ik daar nou over in.'

Tom had hun aluminium vissersboot aan de oever laten liggen terwijl ze kampeerden, zodat ze weinig mee hoefden te nemen toen ze, met hun zaklampen zwaaiend, langs het paadje naar het water liepen.

'Wat is het koud!' Het leek of Jenny's luide gefluister in de stilte van de vroege morgen werd weerkaatst. Het paadje was vochtig en stil en wachtte tot de eerste zonneschijn van de nieuwe dag de oever weer tot leven zou wekken.

'Probeer daar vanmiddag maar aan te denken als we onze spullen bij een temperatuur van zo'n vijfendertig graden weer aan het inpakken zijn,' grinnikte Tom.

'Ik kan nauwelijks geloven dat we hier alweer drie dagen

zijn.’ Alicia was wat harder gaan lopen, zodat ze nu naast Jenny liep.

‘De tijd vliegt als je aan het vissen bent, zeg ik altijd.’ Tom ademde de frisse lucht met volle teugen in en genoot van dit vroege uur van de dag.

Ze klommen in de boot en namen bij het licht van hun zaklamp hun plaats in. Tom keek met trots naar zijn dochters. Ze gingen als ervaren vissers met hun visgerei om en deden het aas aan de haakjes.

‘We gaan.’ Hij zette de schakelaar van de door een accu aangedreven motor om en een hard gesputter verbrak de stilte van de vroege ochtend. De zon kwam nu snel op en de meisjes legden hun zaklantarens weg terwijl de boot zich van de oever verwijderde.

Vier uur later waren ze weer terug. Jenny was de winnaar. Ze had drie meervallen, twee baarzen en een prachtige regenboogforel van veertig centimeter gevangen.

‘Jullie stellen als rivalen niet veel voor.’ Ze hield het touwtje met de vissen eraan omhoog. ‘Je had gelijk, pa. Er gaat niets boven vissen op een meer in de vroege morgen.’

‘Houd je maar rustig.’ Tom lachte en gaf zijn jongste speels een zetje. Hij en Alicia hadden er samen vijf gevangen. ‘We gaan weer terug naar het kamp. We hebben nog heel wat te doen als we om twee uur weg willen gaan.’

Alicia stapte uit de boot en liep als eerste het paadje op naar het kamp. Jenny verstijfde plotseling en wees naar het pad net voor haar zus.

‘Alicia!’ Jenny’s schreeuw was schel en doordringend. Tom en Alicia verstijfden en Tom volgde Jenny’s wijzende vinger. Daar, nog geen halve meter van Alicia’s modderige laarzen, lag een sissende zwarte ratelslang opgerold.

Toms hart bonsde in zijn keel. ‘Alicia...’ – hij hield zijn stem kalm – ‘niet bewegen, liefde.’ Hij trok Jenny opzij en beduidde haar dat ze achteruit moest lopen. Hij had al eerder slangenbeten behandeld, maar was zelf nog nooit een

slang tegengekomen. Deze was al opgeschrikt en bevond zich binnen bijtastand.

‘Wat moet ik doen, papa?’ Alicia’s stem was als van een klein, bang meisje.

God, alstublieft, bewaar mijn meisje. En geef mij wijsheid...

‘Oké, kind...’ – hij sprak kalmer en met meer zelfvertrouwen dan hij voelde – ‘laat je voeten niet door de modder slepen. Til ze een voor een op... heel langzaam... en loop achteruit, weg van de slang.’

Alicia jammerde zachtjes: ‘Hij staart mij aan, papa. Stel je voor dat hij mij bijt.’

‘Je redt het wel, schat. Dat gebeurt niet als je langzaam achteruitloopt.’ *Alstublieft, God, laat mij gelijk hebben.* ‘Hij wil je niet bijten.’

Alicia knikte. Ze was een energiek meisje, ambitieus en ze kon zelden stilzitten. Maar nu liep ze heel behoedzaam achteruit en Tom was trots op haar. Rechtervoet, linker... rechtervoet, linker. Een halve meter en toen een hele meter scheidde haar van de sissende slang. Rechtervoet, linker... rechtervoet, linker.

Tom greep haar hand en trok haar naar zich toe. Samen liepen ze nog verder achteruit dan waar Jenny op hen stond te wachten. Alicia viel in haar vaders armen en begon te huilen.

‘O, papa, ik was zo bang,’ snikte ze in zijn groezelige T-shirt.

Tom voelde haar hartslag weer normaal worden en hij streelde zachtjes haar haar. Als hij op de eerstehulp post met allerlei tegengiffen was, kon hij slangenbeten behandelen. Maar hier, minstens een uur weg van enige eerstehulp post, zou Alicia het weleens niet gehaald kunnen hebben. ‘Dank U, God.’ Toen tot Alicia: ‘Je hebt het uitstekend gedaan, kind.’

Jenny kwam bij hen staan en sloeg haar armen om haar vader en zusje heen. ‘Ik dacht dat je erop zou trappen.’

Alicia keek haar aan. ‘Dat zou ik ook gedaan hebben als je niet geschreeuwd had.’

Beide meisjes huiverden en ze waren even stil terwijl ze zich aan hun vader vastklampten. Vijf meter verderop hield de slang op met sissen, rolde zich uit en gleed van het pad het struikgewas in.

Tom verbrak de stilte. 'Je weet zeker wel wat hij kwam doen, hè?'

Alicia snoof luidruchtig. Ze liet haar vader los en wreef haar handen aan haar broek af. 'Wat dan?'

'Hij wilde gewoon eens komen kijken wat Jenny gevangen had. Hier langs de oever verspreiden geruchten zich erg snel. Hij wilde het gewoon met eigen ogen zien.'

Alicia en Jenny grinnikten en zwijgend gaven ze elkaar een sein en gaven hem tegelijk een por in zijn ribben.

'Goed, goed. Kom mee, deugnieten.' Hij nam hun hand en trok hen mee naar de kampeerplaats. 'Laten we gaan opruimen en alles in de auto laden. Mama wacht op ons.'

Brian Wesley lag helemaal verdoofd onder de achteras van zijn Honda Civic van '93. Het was snikheet in Los Angeles. Het asfalt gaf zoveel hitte af dat hij al gauw lag te baden in zijn zweet. Hij begon te hijgen. In de benauwde, donkere ruimte waar hij lag was de stank van vet en benzine verstikend. Zijn luide en snelle hartslag klonk in zijn oren en deed het geluid van het langsrazende verkeer bijna vervagen. Hij snakte naar adem en wilde wel dat zijn hart tot rust kwam, dat zijn handen niet zo trilden en dat de angst die hem in bezit nam over zou gaan.

Het was nu al drie weken geleden dat hij gedronken had.

Brian veegde het zweet en het vuil van zijn handen aan zijn versleten spijkerbroek af en gebruikte zijn laatste krachten om het trillen van zijn vingers te laten stoppen. Met grote vastberadenheid pakte hij de moersleutel vast en gaf er een laatste ruk aan. Zo. Hij probeerde wat langzamer te ademen. Een achteras voor een Civic, zo goed als nieuw. Nu moesten er nog drie dingen gerepareerd worden.

Kon hij maar even rust nemen om zijn zenuwen de baas te worden, een beetje water drinken, misschien een stukje kauwgom nemen of een chocoladereep eten. In ieder geval iets voordat hij helemaal gek zou worden. Alles in hem schreeuwde om drank. Hij sloot zijn ogen en stelde zich voor hoe het brandende spul over zijn lippen zou glijden waardoor het verlangen dat door zijn aderen stroomde, bevredigd werd.

Uit de richting van het kantoor van de garage hoorde hij

voetstappen komen. Ze waren luid en dreigend en ze kwamen op hem af.

‘Wesley!’ De stem klonk boven de zoemende machines en de herrie van het langskomende verkeer uit.

Vanonder de Honda zag Brian de schoenen van zijn baas dichterbij komen en hij deed zijn best om kalm te blijven. Hij had dit al dagen zien aankomen. Hij strekte zijn benen en zette zich af met de hakken van zijn versleten schoenen om onder de Honda uit te kunnen kruipen.

‘Ja?’ Hij knipperde een paar keer met zijn ogen en voelde zijn lippen vertrekken.

Steve Avery, de bedrijfsleider en eigenaar van Avery Automotive, nam hem op alsof hij naar een zak afval keek. Brian ging staan en merkte dat zijn handen trilden. Hij stak ze nijdig in zijn zakken. Avery mompelde iets over luiheid en draaide zich toen snel om.

‘Kom mee.’

Afgelopen. Brian slikte moeilijk. *Te veel personeel. Te weinig werk.*

Ze liepen langs een aantal auto’s die gerepareerd werden en toen door de deur naar de lange gang. Toen ze eenmaal binnen waren, verstomden de geluiden in de garage onmiddellijk. Avery liep voorop en deed geen enkele moeite om een praatje te maken terwijl ze het kleine, van airco voorziene kantoor binnenliepen.

‘Ga zitten, Wesley.’ De baas bleef staan terwijl hij een stapel papieren doornam die op zijn bureau van imitatie eikenhout lag. Hij keek niet op naar Brian. ‘Je bent met ingang van vandaag ontslagen.’

Brian slikte een keer en zijn hart begon te bonzen. ‘Ik?’

Avery keek hem over de rand van zijn bril heen laatdunkend aan waardoor Brian het gevoel kreeg dat hij nergens voor deugde. ‘Ja,’ beet Avery hem toe. ‘Weet je waarom?’

Brian schudde zijn hoofd. Hij kon maar nauwelijks ademen, zodat spreken hem helemaal onmogelijk was.

‘Klachten, Wesley. Die Honda had twee dagen geleden al klaar moeten zijn. De afgelopen drie weken zijn er meer klachten van klanten binnengekomen dan in alle zes maanden dat je hier nu in dienst bent.’

‘Nou,’ zei Brian die probeerde zijn stem stevig te laten klinken, ‘ik weet dat het allemaal wat minder gaat en nu we minder mensen hebben moet iedereen natuurlijk een beetje meer doen. Dus, eh, als u mijn werktijd wat wilt verkorten, kunnen we misschien wel iets regelen.’

Avery staaarde hem aan met zijn ene wenkbrauw iets opgetrokken. ‘Dit heeft niets te maken met minder werk. Jij bent lui en je maakt stomme vergissingen. Daar valt verder niet over te discussiëren. Je bent ontslagen.’

Heel even dacht Brian dat zijn woede zijn angst zou overwinnen. ‘Ho, ho. Wacht eens even!’ Hij ging staan.

‘Ga zitten!’

Brians knieën knikten en hij zakte weer terug op het metalen klapstoeltje.

‘Je bent je geld niet waard, Wesley. Pak je spullen en vertrek.’

Brian liet zijn hoofd hangen en kwam langzaam overeind. Voordat hij de deur achter zich dichtdeed moest hij nog een laatste verbale dolksteek verwerken.

‘Jammer dat je de fles hebt laten staan... Je werkt beter als je dronken bent.’

Brian stormde de garage binnen, waar de anderen rustig doorwerkten en zich niet met hem bemoeiden. Hij graaide zijn extra werkoverhemd uit de kast, haalde zijn elektrische boor van een stoffige plank, zocht nauwgezet zijn gereedschap bij elkaar en stopte het in zijn kist. Ten slotte trok hij zijn gereedschapskist naar zijn gedeukte pick-uptruck en zette hem met behulp van een maatje in de laadbak van de Chevy.

Hij klom in de cabine, greep met beide handen het stuur

vast en liet verslagen zijn hoofd zakken.

Brian wist dat Avery's opmerking een leugen was. Hij was geen betere monteur als hij gedronken had. Sneller misschien, maar slordig. Dat was de reden waarom hij in de afgelopen vijf jaar ieder baantje was kwijtgeraakt. Klanten roken de alcohol aan zijn adem en meldden dat aan zijn baas, of hij was tijdens de lunch aan het drinken geslagen en was dan pas de volgende morgen weer op zijn werk verschenen.

Het drinken had hem vermoord, had hem kapotgemaakt zowel als Carla en alles waarover hij ooit had gedroomd of wat hij ooit had gewild.

Drie jaar geleden had hij geprobeerd te stoppen. Hij had het twee dagen volgehouden. Twee vervelende dagen, tot hij achter het stuur van zijn geparkeerde auto om vier uur in de morgen wakker was geworden, vlak bij een donkere slijterij, een lege fles Jack Daniels naast hem op de vloer.

Daarna was hij twee jaar lang een stevige drinker geweest. Er waren vijf bekeuringen geweest, twee voorwaardelijke ontzeggingen van zijn rijbevoegdheid, talrijke ontwenningkuren en twee afzonderlijke auto-ongelukken. Een keer was hij achteruit tegen de auto van zijn buurman op gereden, waarna hij een straat verder frontaal tegen een boom was gereden en een andere keer was hij de verkeerde kant van de snelweg op gereden. Iemand had met zijn groot licht naar hem geseind en hij was in de vangrail terechtgekomen en had een botsing net kunnen voorkomen. Bij beide ongelukken was er niemand echt gewond geraakt en hij was door blijven drinken en 's morgens dikwijls met barstende hoofdpijn wakker geworden zonder dat hij nog wist hoe hij thuis was gekomen.

Carla hilde en smeekte en dreigde van hem weg te gaan, maar ze meende het niet echt. Het leven zou doorgaan zoals gewoonlijk – zijn verslaving was sterker dan hijzelf.

Maar zes maanden geleden was dat allemaal veranderd

toen Carla van hun eerste kind bevallen was, een zoon, Brian jr. Het kind was een kostbare herinnering aan alles wat Brian in zijn leven was kwijtgeraakt, een kleine levende stimulans die het sterke verlangen om zijn leven te veranderen in hem aanwakkerde.

Na de geboorte van Brian jr. had Brian de baan bij Avery Automotive gekregen en was hij minder gaan drinken. En ten slotte was hij er, drie weken geleden, helemaal mee gestopt. Het was niet eenvoudig geweest. Hij was gedwongen geweest zijn omgang met Big Al, zijn kroegmaatje, te stoppen en hij had het vermeden langs zijn stamkroegen te rijden. Zijn handen beefden voortdurend en hij had regelmatig last van angstaanvallen.

Maar voor het eerst in zijn achtentwintig jaar geloofde hij dat hij een ander mens was. Hij stelde zichzelf voor nog twee jaar bij Avery Automotive te blijven werken en dan een baan bij een van de dealers te nemen. Een goed betaalde baan, inclusief ziekte- en tandartskostenverzekering. Hij zou een nieuwe truck kopen en misschien wat beter gereedschap. Uiteindelijk zouden hij, Carla en Brian jr. uit de gehorige flat kunnen vertrekken en een huisje huren in een veilige omgeving.

Dit waren de grote dromen van Brian Wesley en ze hadden hem nuchter gehouden op momenten dat hij dacht dat hij het niet langer uit kon houden. Nu waren zijn dromen echter zo goed als dood.

Hij reed de parkeerplaats van de garage af en overwoog zijn mogelijkheden. Zou hij links of rechts afslaan? Links, anderhalve kilometer naar het westen op de Ventura Boulevard was The Office – een duistere kroeg waarin Brian er de afgelopen tien jaar heel wat salarischeques doorheen had gedronken. Rechts, drie kilometer naar het oosten, was het flatgebouw waar Carla en Brian jr. de middag vreedig doorbrachten, zich niet bewust van het feit dat Brian ontslagen was.

RECHTS. SLA RECHTSAF. Zijn handen begonnen hevig te trillen en er vormde zich een dun streepje zweet op zijn bovenlip. Hij voelde paniek opkomen en hij pakte het stuur steviger vast.

Eén borrel maar, beweerde een andere stem. *Eén borrel met de jongens, net genoeg om Carla onder ogen te durven komen.* Hij kon het koele glas voelen, de geur van de verboden drank ruiken. *Eén borrel maar. Eentje maar.*

Hij draaide zijn hoofd om en staaarde naar het oosten. *Carla en Brian jr.*

Carla zou teleurgesteld zijn. Zeker nadat hij de afgelopen weken zo zijn best had gedaan om niet te drinken. Zijn armen trilden nu en zijn knieën begonnen te knikken. De drank wenkte hem, dringend. *Eén borrel... een kleintje maar.*

Drie weken nuchter blijven was toch wel iets waard, een of andere beloning. Maar als hij nu naar huis zou gaan, zouden hij en Carla zeker ruzie maken en zou hij daarna naar iedere fles grijpen die hij te pakken zou kunnen krijgen. *Doe het nu maar,* zei de stem. *Eén borrel maar. Om weer rustig te worden en daarna ga je naar huis. Ze zal er heus niets van merken.*

‘Ik kan... ik mag haar niet teleurstellen,’ siste hij door zijn opeengeklemd tanden. Hij kon nu naar huis gaan, haar de waarheid vertellen en morgen zou hij een ander baantje kunnen hebben. ‘Ga nu maar naar huis.’ Hij hoorde hoe het verlangen zijn stem verstikte. Iedere ademteug was een worsteling. ‘Kom op. Je kunt het.’

Hij haalde een keer diep adem. Hij kon nauwelijks voldoende lucht krijgen. Hij klemde zijn kaken op elkaar en dwong zich het stuur naar rechts te draaien, naar Carla en Brian jr.

Toen, op het laatste moment, rukte hij het stuur de andere kant op en de pick-up draaide naar links.

Binnen drie minuten was hij bij The Office. En terwijl hij naar binnen liep, voelde hij die eerste borrel al bijna door zijn keel glijden waardoor al zijn angsten en zorgen werden

weggespoeld – en alles wat er was overgebleven van zijn wegstervende dromen.

Nick Crab was die middag barkeeper in The Office. Hij was bezig flessen recht te zetten en de tap af te vegen toen er een man binnenliep en hem met grote ogen aanstaarde.

‘Waar is Rod?’ De man was in de deuropening blijven staan.

Rod Jennings was de beheerder van The Office. Hij werkte vijf dagen in de week en voorzover Nick wist, had hij in de afgelopen twee jaar nog nooit een dienst overgeslagen. Rod kon goed met de klanten omgaan en de man die nu voor hem stond had de onmiskenbare blik van iemand die gewend was flink te drinken.

Nick veegde zijn handen aan een vochtige doek af. ‘Ziek. Voedselvergiftiging.’

De man knipperde even met zijn ogen, zijn schouders zakten een beetje af en hij zuchtte. ‘Echt iets voor hem.’ Hij liep langzaam naar de bar toe en aarzelde bij iedere stap. Zijn handen trilden hevig en hij keek zenuwachtig over zijn schouder.

‘Wil je wat drinken?’

De man bleef met houterige bewegingen naar de bar toe lopen tot hij zich ten slotte op een kruk hees. ‘Een whisky met ijs.’ Hij trommelde met zijn vingers op de bar en zijn ogen schoten heen en weer van de ene fles naar de andere.

Nick aarzelde even. Die man had iets vreemds... maar ja, hij was een klant. Nick pakte een glas, vulde dat met ijs en whisky en zette het op de bar. ‘Ken je Rod?’

‘Ja... oude vrienden, Rod en ik.’ De handen van de man beefden zo hevig dat hij een paar druppels morste toen hij het glas oppakte. Hij bracht het glas naar zijn mond en sloeg het in één teug achterover. Hij zette het glas hard neer en knikte nu met wat meer zelfvertrouwen weer naar de fles. ‘Nog een.’